

Цимбалюк А.С.

студентка;

Маринюк М.О.

асистент,

Національний університет біоресурсів і природокористування України

ДІАГНОСТИКА ГОСТРОГО НЕФРИТУ У СОБАК

Проблеми сечовидільної системи досить часто зустрічаються у ветеринарній практиці. Найпоширенішим прикладом є нефрит у собак. У цих тварин дана патологія зустрічається досить часто і приносить чимало проблем як тварині, так і її власнику.

Нефрит (*nephritis*) – це запальне захворювання нирок, яке носить двосторонній характер. У ході перебігу хвороби уражаються ниркові клубочки, чашечки і каналці. Природа захворювання імуноалергічна [4, с. 332].

За перебігом захворювання розрізняють:

- гострий
- хронічний нефрит

За локалізацією:

- дифузний
- вогнищевий

Гострий дифузний нефрит (*Nephritis acuta*) – запалення нирок інфекційно-алергічної природи з переважним ураженням судин клубочків і з переходом запалення на проміжну тканину. Гострий перебіг захворювання може виникати внаслідок переохолодження, отруєння, травм, а також після того, як тварина перенесла інфекційні хвороби (паравірусний ентерит у собак, чума, лептоспіроз). Нерідко гострий нефрит зустрічається у собак з порушеннями сечовидільної системи та серцевої діяльності.

У розвитку нефриту велике значення мають чинники, що порушують бар'єрну функцію ендотелію при нормальному кровообігу в судинному апараті нирок. Це сприяє затримці і пошкодженню клубочків нирок мікробами і токсинами. До таких факторів можна віднести нефротоксини, продукти обміну, лікарські та подразнюючі речовини: антибіотики, сульфаніламід, дьоготь, скипидар, деякі рослини, а також зіпсовані корми та мінеральні підгодівлі [1, с. 205].

Симптоми нефриту у собак

- На початку розвитку нефриту у собаки знижується апетит, спостерігається підвищення температури тіла і пригнічення.
- Через болючість в ділянці нирок тварина часто приймає неприродне положення, вигинаючи спину. А якщо натиснути на ділянку нирок або на ділянку попереку – з'явиться занепокоєння.
- У собаки з'являються набряки міжщелепного простору, живота, повік, стегон, диспепсичні явища, блювання.
- Слизові оболонки бліднуть або синіють, нерідко посилюється спрага.

- Можливе виникнення задишки з боку органів дихання, іноді легкий кашель або застійні вологі хрипи.
- У зв'язку з наявністю переповнення кров'ю малого кола кровообігу і лихоманки – виявляють бронхопневмонії і бронхіти.
- При найперших ознаках захворювання спочатку з'являються часті позиви до сечовипускання.
- У собаки швидко розвивається анурія або олігурія.
- Сеча стає каламутною, зазвичай високої щільності, від світло-червоного до бурого кольору [2, с. 903].

Діагноз і диференційний діагноз.

Діагноз тварині ставиться на підставі лабораторного аналізу сечі і даних клінічного обстеження. Аналіз показує, що сеча містить багато лейкоцитів, еритроцитів, циліндрів, канальцевого епітелію і солей. Також змінюється рН сечі. При гострому нефриті характерне короткочасне виділення з сечею великої кількості білка, потім протягом усього періоду хвороби білок виділяється в невеликій кількості. Зміст хлористого натрію в сечі значно знижений або його немає [3, с. 115]. Необхідно диференціювати нефрит від пієлонефриту і нефроза. Тобто при нефриті характерними ознаками є підвищення температури тіла, болючість при сечовипусканні і пальпації в області нирок, різке зменшення виділення сечі. При пієлонефриті характерно стійке підвищення температури, часте сечовипускання і надмірна болючість. У сечі поряд з клітинами крові, велика кількість клітин ниркової миски і мікробів [4, с. 333]. При нефрозі відсутня болючість, температура не підвищена, підвищене сечовиділення, в сечі високий вміст білка і спущеного епітелію звивистих канальців. [4, с. 337].

Виникненню нефриту може посприяти слабкість організму після боротьби з інфекцією, нестача певних вітамінів. Крім того, спровокувати захворювання може переохолодження, причому як загальне, так і окремих частин організму. Внаслідок переохолодження погіршується кровопостачання нирок, що сприяє розвитку в них запального процесу. Тому потрібно слідкувати за своїм улюбленцем, не допускати його переохолодження. Правильно складати раціон та уважно спостерігати за його зовнішнім виглядом та поведінкою.

Список використаних джерел:

1. Коробов О.О. Довідник ветеринарного терапевта // Санкт-Петербург: Лань, 2001. – 384 с.
2. Вербицький П.І., Достоевський П.П. Довідник лікаря ветеринарної медицини // К.: «Урожай», 2004. – 1280 с.
3. Шарабин И.Г. Внутренние незаразные болезни сельскохозяйственных животных. // Москва: «Агропромиздат», 1986. – 476 с.
4. Кузнецов А.Ф. Довідник ветеринарного лікаря. // Москва: «Лань», 2002. – 896 с.